26/01/2019

Η εορτή του αββά Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου εις Πατριαρχείον Ιεροσολύμων

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Τήν Πέμπτην, 11ην/24ην Ἰανουαρίου 2019, ἑωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου Ιεσοσολύμων ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου εἰς τήν ἱεράν αὐτοῦ Μονήν, τήν κειμένην εἰς τήν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας εἰς τήν περιοχήν μεταξύ τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων καί τήν Μονήν τοῦ ὁσίου Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου.

Τήν Μονήν ταύτην ἵδρυσε ὡς Κοινόβιον ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος μεσοῦντος τοῦ 5ου αἰ μ.Χ. Ὁ ἅγιος Θεοδόσιος προσελθών εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν ἐκ Καππαδοκίας, τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἠσκήθη εἰς Μονάς τῆς Παλαιστίνης εἰς ζωήν κοινοβιακήν καί ἀναχωρητικήν, ἡσυχαστικήν.

Εἰς τήν Μονήν ταύτην οἱ μοναχοί προετοιμάζοντο διά νά εἰσαχθοῦν εἰς τήν Μονήν Λαύρας πρός αὐστηράν ἡσυχαστικήν ζωήν, καί ἔζων ἀσκοῦντες ἐργασίαν χειρωνακτικήν διά τήν συντήρησιν πτωχῶν ἐκ τῶν προσόδων τοῦ ἐργοχείρου αὐτῶν, διατηροῦντες ἱδρύματα φιλανθρωπικά καί ἔχοντες τό σύνθημα «μηδείς ῥάθυμος εἰσίτω ἐν αὐτῇ».

http://jerusalem-patriarchate.info

http://jerusalem-patriarchate.info

http://jerusalem-patriarchate.info

Ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος μετά τοῦ ὁμοπατρίου αὐτοῦ καί συνασκητοῦ Ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου καί τῶν μοναχῶν αὐτοῦ διεδραμάτισαν σημαντικόν ρόλον εἰς τήν καταπολέμησιν τῆς αἱρέσεως τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ και τήν ἐπικράτησιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Δ’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τοῦ 451 μ.Χ. περί τῆς ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν μιᾶς ὑποστάσεως ἐν δύο φύσεσι, τῇ θείᾳ καί τῇ ἀνθρωπίνῃ.

Ἡ ἱερά αὕτη Μονή ὑποστᾶσα τάς καταστροφάς τῶν ἐπιδρομῶν, ἀνεκαινίσθη περί τό 1905 ὑπό τῶν ἐκ Κρήτης μοναχῶν Γαλακτίωνος καί Λεοντίου, περί τά 1950 ὑπό τοῦ ἐκ Χίου μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων Βαρθολομαίου καί ἐπί τεσσαρακονταετίαν ὑπό τοῦ ἐκ Κρήτης καταγομένου Γέροντος ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱεροθέου.

Εἰς τήν Μονήν ταύτην ἐωρτάσθη ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου δι’ Ἑσπερινοῦ ἀφ’ ἑσπέρας, τοῦ ὁποίου προεξῆρξεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας κ. Θεοδόσιος καί διά θείας λειτουργίας τήν πρωΐαν, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α. Θειοτάτη Μακαριότης καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βόστρων κ. Τιμοθέου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου καί Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, Ἀραβόφωνων Πρεσβυτέρων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καί ἄλλων διακόνων, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Κωνσταντίνου Σπυροπούλου καί μοναχῶν ἐκ

τῆς Ἱερᾶς Λαύρας τοῦ Ὁσίου Σάββα, μετέχοντος ἀθρόου ἐκκλησιάσματος ἐκ τῆς γειτνιαζούσης πόλεως τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων κυρίως, ἀλλά καί προσκυνητῶν.

Πρός τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τό θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τό ἄγονον ἐγεώργησας, καί τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατόν τούς πόνους ἐκαρποφόρησας· καί γέγονας φωστήρ, τῇ οἰκουμένῃ λάμπων τοῖς θαύμασι, Ὅσιε Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιε,· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ὁ τοῖς θαύμασι λάμπων Πατήρ ὑμῶν Θεοδόσιος, ὁ τό ἄγονον τῆς ἐρήμου πνευματικῶς τε καί φυσικῶς γεωργήσας συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῇ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ ἱερᾷ Μονῇ, ἵνα τιμήσωμεν τήν μνήμην αὐτοῦ.

«...μεγάλα καί θαυμαστά τά ἔργα σου, Κύριε ὁ Θεός ὁ Παντοκράτωρ· δίκαιαι καί ἀληθιναί αἱ ὁδοί σου, ὁ βασιλεύς τῶν ἐθνῶν», (Ἀποκ. 15, 3).

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν δικαίαν καί ἀληθινήν ὁδόν τοῦ Κυρίου ἐβάδισε καί ἠκολούθησε ὁ Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος, ὁ ὁποῖος ἀνεδείχθη Κοινοβιάρχης, δηλονότι εἰσηγητής τοῦ κοινοβιακοῦ τρόπου ἀσκήσεως τῶν μοναχῶν, ἀλλά καί καθηγητής τῆς ἐρήμου, δηλονότι παιδαγωγός τῆς ἐν Χριστῷ πνευματικῆς ζωῆς τῶν ἀσκησάντων ὑπ' αὐτόν, ὡς ἀναφωνεῖ καί ὁ ὑμνῳδός αὐτοῦ λέγων: «Ὅσιε πάτερ Θεοδόσιε εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὗρες μισθόν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τάς φάλαγγας, τῶν ἀγγέλων ἔφθασας τά τάγματα, ὧν τόν βίον τόν ἀμέμπτως ἐζήλωσας· παρρησίαν ἔχων πρός Χριστόν τόν Θεόν, εἰρήνην αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν».

Πράγματι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ ὅσιος Θεοδόσιος «ἔφθασε τά τάγματα τῶν ἀγγέλων, τῶν ὁποίων τόν βίον ἐζήλωσε ἀμέμπτως» Τοῦτο ἐξ ἄλλου βεβαιοῖ καί ὁ συναξαριστής αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος καταγράφει πλεῖστα ὅσα θαύματα, ἅτινα ἐποίησε κατά τόν ἐπίγειον καί μοναστικόν βίον αὐτοῦ.

Ὡς πρότυπον αὐτοῦ πρός μίμησιν ὁ πατήρ ὑμῶν Θεοδόσιος ἔσχεν τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Πρόδρομον ὡς καί τούς μεγάλους ἀσκητάς τῆς ἐρήμου τῶν περιχώρων τοῦ Ἰορδάνου καί γενικώτερον τῆς Παλαιστίνης, Εὐθύμιον τόν μέγαν, Σάββαν τόν ἡγιασμένον καί δή τόν Μέγαν, ἐν Ἀντιοχείᾳ μονάζοντα, Συμεών τον Στυλίτην, «παρ' οὗ τήν ἐσομένην αὐτῷ πρός ἀρετήν ἐπίδοσιν ἐμυήθη». Ὁ

βιογράφος αὐτοῦ Κύριλλος Σκυθουπολίτης, ἀποκαλεῖ τόν ἐκ Καππαδοκίας καταγόμενον Θεοδόσιον οὐρανοπολίτην, τό μέγα κλέος τῆς Παλαιστίνης, τῆς ἐρήμου τό καύχημα, τοῦ μοναχικοῦ σχήματος τό στήριγμα, τῶν ὀρθῶν δογμάτων στρατηγόν καί ὑπέρμαχον καί τοῦ κοινοβιακοῦ κανόνος ὁδηγόν καί προστάτην. Πρίν δέ ἔλθῃ εἰς τήν κορυφήν αὐτοῦ τοῦ τόπου, ἔνθα ἵδρυται ἡ ἁγία αὐτοῦ Μονή, ὁ γέρων Λογγῖνος, ὁ ὁποῖος ἦτο μέλος τοῦ τάγματος τῶν Σπουδαίων, δηλαδή τῆς σημερινῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, «λαβών αὐτόν τῇ μακαρίᾳ καί ἐν ἁγίοις παρέθετο Ἰκελίᾳ, τήν τοῦ Καθίσματος τῆς Θεοτόκου Ἐκκλησίαν οἰκοδομούσῃ. Τῆς μακαρίας Ἰκελίας τελειωθείσης, ἐγχειρίζεται αὐτός τήν τοῦ τόπου οἰκονομίαν». Μέ ἄλλα λόγια, ἅπαντες οἱ μοναχοί τοῦ Καθίσματος τῆς Θεοτόκου ἐψήφισαν αὐτόν ἡγούμενον τοῦ Καθίσματος τῆς Θεοτόκου.

Ὁ πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος διεκρίθη ὡς μέγας πολιστής τῆς ἐρήμου τῆς Παλαιστίνης, διότι ἤκουε εἰς τούς λόγους τοῦ ψαλμῳδοῦ λέγοντος: «τό δέ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπό τοῦ αἰῶνος καί ἕως τοῦ αἰῶνος ἐπί τούς φοβουμένους αὐτόν, καί ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπί υἱοῖς υἱῶν τοῖς φυλάσσουσι τήν διαθήκην αὐτοῦ καί μεμνημένοις τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι αὐτάς», (Ψαλμ. 102, 17-18).

Αἱ ἐντολαί τοῦ Κυρίου, τάς ὁποίας προτρεπόμεθα νά φυλάξωμεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν εἶναι βαρεῖαι καί δυσβάστακτοι, ὡς λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός: «Ὁ γάρ ζυγός μου χρηστός καί τό φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστι», (Ματθ. 11,30). Ἡ μέν ζωή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐφήμερος, τό δέ ἔλεος τοῦ Κυρίου εἶναι αἰώνιον: «ἄνθρωπος ὡσεί χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, ὡσεί ἄνθος τοῦ ἀγροῦ οὕτως ἐξανθήσει», λέγει ὁ ψαλμῳδός, (Ψαλμ. 102,15). Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου εἶναι ἀπαραίτητος ὅρος, διά νά προσελκύσωμεν τό ἄπειρον ἔλεός Του. Ἐπί πλέον δέ ἁπλῆ σκέψις καί ἀνάμνησις τῶν θείων ἐντολῶν δέν εἶναι ἀρκετή. Πρέπει καί ἡ πρᾶξις νά ἀκολουθήσῃ. «Ὅσοι γάρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε», (Γαλ. 3,27), παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Ὁ Χριστός, τόν Ὁποῖον καλούμεθα νά ἐνδυθῶμεν δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν Νέον Ἀδάμ, τόν καταυγασθέντα ὑπό τοῦ θείου καί ἀκτίστου πατρῴου φωτός, δηλονότι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ἐν εἴδει περιστερᾶς καταβάντος ἐπ’ Αὐτόν ἐν τοῖς ρείθροις τοῦ Ἰορδάνου βαπτιζόμενον ὑπό Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Αὐτόν τοῦτον τόν Χριστόν, τόν Νέον Ἀδάμ περί Οὗ «καί φωνή ἐγένετο ἐκ τῶν οὐρανῶν· σύ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοί ηὐδόκησα» ἐνεδύθη διά τοῦ ἐνδύματος τοῦ ἀκτίστου φωτός ὁ ὅσιος πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος, εἶναι «ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδείς ἀνθρώπων οὐδέ ἰδεῖν δύναται», (Α΄Τιμ. 6,16). Εἶναι ἀδύνατον θνητοί ὀφθαλμοί νά ὑποφέρουν καί νά βαστάσουν τήν λαμπρότητα τοῦ φωτός τῆς θείας δόξης. «Οὐκ ὄψεται ἄνθρωπος τό πρόσωπον τοῦ

Θεοῦ καί ζήσεται». Ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ ὅμως οἱ τελειωθέντες ὄψονται Αὐτόν. «Μακάριοι οἱ καθαροί τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοί τόν Θεόν ὄψονται», (Ματθ. 5,8), λέγει Κύριος.

Τόν καθαρισμόν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐπέτυχεν καί ὁ σήμερον τιμώμενος πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος, διό καί ὁ ὑμνῳδός αὐτοῦ λέγει: «Ἄνθρωπος μέν τῇ φύσει ἐχρημάτισας, Πάτερ, ἀλλ' ὤφθης συμπολίτης ἀγγέλων· ὡς γάρ ἄσαρκος ἐπί γῆς βιοτεύσας σοφέ, τῆς σαρκός ἅπασαν τήν πρόνοιαν ἀπέρριψας· διό καί γέγονας κοινωνός καί μέτοχος τῆς θεωρίας τῆς θείας δόξης καί τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν».

Δεηθῶμεν τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου, ἵνα πρεσβεύῃ ὑπέρ ὑμῶν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τοῦ ἐκ τῶν ἁγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς Θεοτόκου ἐνανθρωπήσαντος καί ἐν Βηθλεέμ γεννηθέντος καί ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ βαπτισθέντος. Μετά δέ τοῦ ὑμνῳδοῦ εἴπωμεν. «Ἦλθεν ὁ φωτισμός· ἡ χάρις ἐπεφάνη· ἡ λύτρωσις ἐπέστη· ὁ κόσμος ἐφωτίσθη· λαοί χαρᾶς ἐμπλήσθητε» Ἀμήν.

Περί τήν μεσημβρίαν ὁ γηραιός καί ρέκτης ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Ἱερόθεος παρέθεσε τράπεζαν διά τήν Πατριαρχικήν συνοδείαν καί τό ἐκκλησίασμα.

